

IRVING
VERMILY

اولین و بهترین

رادیو آماتور در تاریخ آمریکا

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
رتال جامع علوم انسانی

● دونا هالپر (۱)
مترجم: زهره جنایی

بازگشته بود. بعدها، دستگاه‌های پیشرفته‌تر و حرفه‌ای‌تر به بازار آمدند و همین موضوع، اشتیاق وی را به دنیای بی‌سیم افزایش داد. او آن‌قدر با فرستنده‌های جرعه‌ای خود، کار کرد که صدایش به گوش همگان رسید. استفاده از پیام‌های VN به او کمک کرد که در سال ۱۹۱۱، به عضویت باشگاه جدیدالتأسیس «رادیویی‌های آمریکا» درآید. دولت در اواخر سال ۱۹۱۲، اخذ مجوز برای

مارکونی به نزد پدر این نوجوان آمد و او و اشتیاقش نسبت به رادیو را تشویق و تمجید کرد. حتی به ایروینگ جوان وسیله‌ای را هدیه کرد که بعدها به اولین گیرنده رادیویی او تبدیل شد.

ورمیلیا در ژوئن ۱۸۹۰، در مانت ورنون (Mt. Vernon) نیویورک متولد شد و در آنجا اولین و ابتدایی‌ترین دستگاه رادیویی خود را در دسامبر ۱۹۰۱ ساخت؛ یعنی همان زمانی که تازه از سفر کانادا

کسانی که در سال‌های شکل‌گیری رادیوی آماتور زندگی کرده‌اند، حتماً با نام ایروینگ ورمیلیا (Irving Vermilya) آشنایی دارند. او از دوازده سالگی، هنگامی که برای شنیدن سخنان مارکونی (Marconi)، به همراه پدر و پیشکار خانوادگی‌اش به کانادا سفر کرد، به رادیوی آماتور عشق می‌ورزید، لذا بیشتر سال‌های عمر خود را وقف آن کرد. پس از این سخنرانی که با حضور افراد بزرگسال تشکیل شده بود،

کارورهای بی سیم را اجباری کرد. به همین سبب، ایروینگ سریعاً به اداره نیروی دریایی بروکلین رفت و پس از موفقیت در امتحان، موفق به اخذ گواهینامه درجه یک گردید. در بقیه سال‌های عمرش، همه او را به عنوان آماتور شماره یک آمریکا

کنسرت و برنامه‌های محلی. شرکت اسلوکام و کیلبرن (Slocam and Kilburn) که در نظر داشت ایستگاهی را در نزدیکی کارخانه‌اش احداث کند، بلافاصله به کار ایروینگ علاقه‌مند شد (این کارخانه، بیشتر شبیه به یک فروشگاه بزرگ عمومی

به هر حال، شواهد نشان می‌دهند، با وجود آنکه ایروینگ با سه ایستگاه ZE 1، WDAV و WBBG همکاری می‌کرد، اما دو ایستگاه اول هرگز ارتباطی با WNBH نداشتند. حتی مدت‌ها پس از آنکه ایروینگ برای تأسیس ایستگاه WDAV استخدام شد، ایستگاه ZE 1 به کار خود ادامه داد. بعدها دولت نام ایستگاه ZE 1 را به ZE-1 داد. تغییر داد، اما ایروینگ، مالک اصلی ایستگاه، بیش از چهار سال این ایستگاه رادیویی معروف خصوصی را به خوبی اداره کرد.

پس از آنکه ایروینگ با هدف اداره WBBG، ایستگاه رادیویی WAAV را ترک کرد، شرکت اسلوکام و کیلبرن، اداره این ایستگاه را برعهده گرفت. WBBG واقعاً در کار خود با WNBH در ارتباط بود و با درخواست آنها در اوایل نوامبر ۱۹۲۵ کار خود را آغاز نمود. اما تبدیل شدن به یازدهمین ایستگاه رادیویی در آمریکا، خود داستانی دارد که بارها از سوی WNBH و رسانه‌های نیویورک نقل شده است. در اواخر ۱۹۲۳، هنگامی که شرکت اسلوکام و کیلبرن با مشکلات مالی فراوانی روبه‌رو شد، ایروینگ تجهیزات ایستگاه را به خانه‌اش برد و تا اواسط دهه ۱۹۲۵، این رادیو را تحت عنوان WBBG اداره کرد.

در آن سال‌ها مرسوم بود، ایستگاه‌های رادیویی در هتل‌ها هم استودیو داشته باشند، زیرا حاضران مانند سالن‌های کنسرت، به صورت زنده به برنامه‌ها گوش می‌دادند و قطعاً همین اقدام کمک می‌کرد که WNBH برای ایجاد تصویری مناسب و اجتماعی از خود موفق باشد.

بود، زیرا علاوه بر تولید، ابزار و تجهیزات الکترونیکی و وسایل ساختمانی نیز در آن به فروش می‌رسید و ایستگاه هم قرار بود در داخل سازمان رادیویی آن مستقر شود. از این رو برای ساخت، تجهیز و راه‌اندازی این ایستگاه، ایروینگ را استخدام کردند. این ایستگاه رسماً در می ۱۹۲۲، با عنوان WDAV آغاز به کار نمود. در حال حاضر، ایستگاهی با عنوان WNBH مشابه همین ایستگاه وجود دارد که نشان‌دهنده حروف اول هتل نیویورک (New Bedford Hotel) است؛ یعنی همان

می‌شناختند و حقیقتاً همین‌طور هم بود. همکاری ایروینگ و رمیلیا با رادیو ادامه یافت. در شانزده سالگی به عنوان کارور بی‌سیم، در دریا مشغول به کار شد. چند سال بعد شغل مهمی به او واگذار شد و باید ایستگاه بی‌سیم مارکونی یا WCC را در کیپ کد (Cape Cod) اداره می‌کرد. در طی جنگ جهانی اول در نیروی دریایی خدمت کرد و سپس برای اداره ایستگاه بی‌سیم RCA در ماریون (Marion)، به ماساچوست بازگشت. مهارت و تخصص او در بی‌سیم و مهندسی، سبب شد که افتخار آشنایی با افراد سرشناسی؛ مانند: دیوید سارنوف (Sarnoff David)، لی دفرست (Lee Deforest) و ادوین هاوارد آرمسترانگ (Howard Armstrong Edwin) را پیدا کند.

ورمیلیا به مشارکت اجتماعی، بسیار پایبند بود و هر ایستگاهی (چه آماتور و چه حرفه‌ای) را که اداره می‌کرد خواه آماتور یا حرفه‌ای، تنها هدفش ارتقای سطح فرهنگ جامعه بود.

تا سال ۱۹۲۱، ایستگاه‌های تخصصی رادیو، یکی پس از دیگری پدیدار شدند و همین موضوع اشتیاق ایروینگ را به این فناوری جدید چند برابر کرد. وی با استفاده از مجوز جدیدی (با عنوان ZE 1) که برای ایستگاه‌های زمینی گرفته بود، پخش رادیویی خود را در اواخر آوریل همان سال آغاز کرد. او برای فعالیت در ایستگاه ZE 1 دو هدف را پیش‌بینی کرده بود: اول ارتقا و بهبود رادیوی آماتور خود و دوم، سرگرم ساختن همسایه‌هایش با پخش

مکانی که زمانی استودیوهای رادیویی در آن مستقر بودند. جالب توجه آنکه، به لطف ارتباط مداوم ایروینگ و رمیلیا، به عنوان مالک یا مهندس این ایستگاه، اکنون WNBH یازدهمین ایستگاه رادیویی در سراسر آمریکاست که سابقه‌اش به اواسط ۱۹۲۱، بازمی‌گردد.

پرونده علمی انسانی و مطالعات فرهنگی

بعداً مصمم تر شد و تلاش کرد برای ادامه فعالیت خود از حامیان اقتصادی بیشتری کمک بگیرد.

او سرانجام موفق شد؛ آرماند لویز (Armand J. Lopez) همکار تجاری و دستیارش در اداره رادیوی خصوصی، به او کمک کرد که در نوامبر ۱۹۲۵، به

همکاری با رادیوی آماتور خصوصی دریغ نکرد. او در سال ۱۹۲۱، به عنوان مدیر شعبه نیوانگلند (New England)، منصوب شد. او معلم یونیک راندال (Eunice Randall)، اولین زن آماتور در آن منطقه بود و زمانی که قرار نبود زنان چیزی درباره رادیو بدانند، ایروینگ از همه جهات یونیک را

ورمیلیا جایگاه رادیوهای خصوصی آماتور را ارتقا داد. بیان رسا و شخصیت والایش به برقراری ارتباط نزدیک میان او و شنونده‌ها کمک می کرد. او به مشارکت اجتماعی، بسیار پایبند بود و هر ایستگاهی (چه آماتور و چه حرفه‌ای) را که اداره می کرد تنها هدفش ارتقای سطح فرهنگ جامعه بود.

نیوبدفورد بازگردد؛ با این شرط که تحت عنوان حروف WNBH به کار خود ادامه دهد. در آن سال‌ها مرسوم بود، ایستگاه‌های رادیویی در هتل‌ها هم استودیو داشته باشند، زیرا حاضران مانند سالن‌های کنسرت، به صورت زنده به برنامه‌ها گوش می دادند و قطعاً همین اقدام کمک می کرد که WNBH برای ایجاد تصویری مناسب و اجتماعی از خود موفق باشد. ایروینگ، به عنوان مدیرکل WNBH در تلاش برای استخدام نیروهای ماهر و تبلیغ برای ایستگاه، نقش بسیار مهمی داشت. او با استفاده از مهارت‌های تخصصی و مهندسی خود توانست در طی طوفان‌های زمستانی و دیگر مشکلات آب و هوایی، این ایستگاه را سرپا نگه دارد. او در سال ۱۹۳۴، WNBH را به مالکان روزنامه **استاندارد تایمز** شهر نیوبدفورد فروخت، اما تا زمان بازنشستگی‌اش در سال ۱۹۵۵، به کار خود در آنجا در سمت‌های مدیر ایستگاه و سپس مهندس ارشد ادامه داد.

با آنکه مسئولیت ورمیلیا در رادیوهای حرفه‌ای، اعتبار و ارزشی قابل ستایش برایش به ارمغان آورد، اما هرگز از

حمایت می کرد. ایروینگ و یونیک از سال‌ها پیش در چندین طرح با هم همکاری داشتند و البته بیشتر این همکاری‌ها از طریق رادیوهای شخصی‌شان (ham radio)، صورت می گرفت. ایروینگ برای چندین روزنامه محلی و سراسری، درباره رادیوهای آماتور خصوصی یا ham radio مطلب می نوشت و تمامی جوایز را در این عرصه به خود اختصاص می داد.

در اوایل دهه ۱۹۲۰، اغلب آزمایش‌های رادیوهای آماتور و خصوصی برای این بود که بفهمند، امواج رادیویی حداکثر چه مسافتی را طی خواهد کرد. در آن زمان، ایروینگ یکی از معدود افرادی بود که پیام‌های رادیویی‌اش تا آن سوی اروپا قابل دریافت بود. جالب آنکه او یک فرستنده متحرک را در اتومبیلش جاسازی کرد و در اوایل دهه ۱۹۳۰، اولین ایستگاه رادیویی پلیس را برای اداره پلیس نیوبدفورد (WPFN) تأسیس نمود. در حقیقت، هرگاه فرصتی پیش می آمد که از مهارت‌های رادیویی استفاده مفیدی ببرد، سریعاً داوطلب می شد. سال‌ها بعد، او از بنیان‌گذاران باشگاه Old Oldtimers بود که

به عنوان یکی از اعضای هیئت مدیره نیز در آن خدمت می کرد. همچنین او اولین شهروند آمریکایی است که تاکنون توانسته مجوز اداره ایستگاه متحرک رادیویی در کانادا را کسب کند.

این مرد شریف و سرشناس تا سال‌های آخر عمر به خوبی زندگی کرد، اما هر زندگی نامه‌ای پایان خوشی ندارد. او که پس از مرگ همسرش شدیداً افسرده و بیمار شده بود و شاید هم به این دلیل که احساس می کرد، صنعت رادیو دیگر به او احتیاجی ندارد، در اواخر ژانویه ۱۹۶۴، خودکشی کرد.

مرگ ایروینگ ورمیلیا، برای بسیاری از افرادی که او را به خاطر توانایی‌هایش می ستودند، شوک بزرگی بود. او جایگاه رادیوهای خصوصی آماتور را ارتقا داد.

بیان رسا و شخصیت والایش به برقراری ارتباط نزدیک میان او و شنونده‌ها کمک می کرد. او به مشارکت اجتماعی، بسیار پایبند بود و هر ایستگاهی (چه آماتور و چه حرفه‌ای) را که اداره می کرد تنها هدفش ارتقای سطح فرهنگ جامعه بود. شاید بعضی تصور کنند که او مانند مارکونی چیز مهمی را اختراع نکرده است، شاید هم اسمش مانند سارنوف (Sarnoff) بر سر همه زبان‌ها نباشد، اما این پیشگامان اولیه رادیو بودند که راه موفقیت و پیشرفت را برای صنعت رادیو هموار کردند.

ایروینگ ورمیلیا، عمرش را وقف رادیو کرد، لذا شایسته تشکر و قدردانی است و بر همه خانواده رادیو لازم است که از دستاوردهای او و امثال او به نحو شایسته‌ای استفاده کنند و از این راه، ثمره تلاش آنها را پاس بدارند.

پاورقی:

۱- خانم **دونا هالپر (Donna L. Halper)**، مشاور رادیویی و مورخ ایستگاه‌های پخش رادیو و تلویزیون است. او در دانشکده امرسون (**Emerson College**)، درس «تاریخ پخش رادیو و تلویزیون» را تدریس می کند.

منبع:

<http://www.bostonradio.org/radio/vermilya.html>